

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 23.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR SZABADÍTÁSÁNAK ÉNEKE

Köszöntés igéje: Zsoltár 40,6

Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, de többek, semhogy elszámlálhatnám.

Énekek: 150; 633; 468,1-2.3-6

Lekció: Jelenések 15,1-4

Alapige: 2Mózes 15,1-4.11.13.16-21

Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lett nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova. A Faraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefűltak a veres tengerbe. [...] Kicsoda az istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csudatévő? [...] Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. [...] Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítettél, szentségedbe Uram, melyet kezéd épít. Az Úr uralkodik mindörökkön örökké. Mert bementek a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. Akkor Miriám prófétaasszony, Áronnak nénje dobot vőn kezébe, és kimentek utána mind az asszonyok dobokkal és táncolva. És felele nékik Miriám: Énekeljete az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr napja számunkra hirdeti a te csodálatos győzelmedet, az Úr Jézus feltámadását. Köszönjük, hogy nekünk minden hét így indul, hiszen ez a hét első napja.

És ma különösen is hálásak vagyunk neked, hogy erre a napra eshet nemzeti ünnepünk. Hadd köszönjük meg hálaadással azt, amiről az énekekben is vallhattunk: csodálatosak a te dolgaid, az Úr csodásan működik.

AZ ÚR SZABADÍTÁSÁNAK ÉNEKE

A mi gyülekezetünkben is voltak olyanok, akik még az életüket is föláldozták azért, hogy lehessen neked néped, magyar népünk megmaradhasson. Köszönjük neked az ő hazaszeretetüket és hálát adunk azokért, akik pedig sok szenvedést átélve életben maradtak, és talán még lehetnek mindig. És nekünk, a fiatalabb nemzedéknek, a gyermekeknek szóban is elmondhatják, mit is jelent téged szeretni, tebenned bízni, nagyon nehéz életkörülmények között is hűségessé lenni a hazához.

Arra szeretnénk kérni először is adj nekünk is irántad való őszinte szeretetet, beléd vetett bizalmat. Köszönjük, hogy a gyermekek is erre bátoríthattak minket.

Hálát adunk neked, ha még mindig nem adtuk volna át az életünk fölött az uralmat teneked, ma is hozzád lehet térni, ma is el lehet fogadni a kegyelmet, hiszen szól a te szavad s „a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által”.

És hadd adjunk hálát azért is, hogy mi is énekekben magasztalhatunk, ahogy a mennyei dicsőségben is hangzott, meg a gyermekek szolgálatában is.

És arra kérünk, hadd lehessünk így áldássá mindazok számára, akik még nem ismernek, és mint gyülekezeti közösség is lelki egységben egy nagy lelki családként éljük meg a hitünket, a hűségünket, hazaszeretetünket.

Köszönjük, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, és kérünk, hogy ezért hadd lehessünk áldássá sokaknak.

A te igéd üzenetében pedig hadd lehessen személyessé úgy számunkra a te szavad, hogy te nálunk is jobban tudod, mire van most szükségünk, azt add nekünk. Bátoríts, vigasztalj, ha kell, ints. Mindenképpen szeretnénk így kegyelmedet, Jézus Krisztusért hűségessé szeretetedet kérni.

Imádságunkat is hallgasd meg.

Ámen.

Igehirdetés

Mózes hálaadó, Istent dicsőítő éneke itt a 15. részben Mózes 2. könyvében. Hallottuk, a mennyei dicsőségben is énekelnek – a Jelenések könyve 15. része alapján. Hallhattuk, a gyermekek is énekelnek, magasztalják az Urat itt is, és megtudtuk, hogy hasonló énekek szólhattak Neszmélyen is a gyermek csendeshéten, és ti is, akik voltatok a nyár során esetleg csendeshéten vagy csendesnapokon, hangzik az ének. Mindent áthat az ének, az Urat dicsőítő ének, mert ez az ének az Úrnak szól – de ami fontos lesz majd az üzenetben –, az Úrról szól. Fontos az is, hogy mikor énekelik, mikor énekelte Mózes és a nép ezt az éneket. És az is fontos, hogy miért is énekeltek, mi volt a fő célja az Úr népének. Arról az Úrról énekelni, akinek szól is ez az ének, meg amikor éppen megszólalt ez az ének.

Ennek az üzenetnek e három gondolatának, hogy mikor is, kiről, és miért is énekel az Úr akkori népe, a megértésében segített az is, ami emlékem. Ezért még egy példát hadd mondjak a saját életemből. Édesapa a TSZ-ben dolgozott nap közben, édesanya felnevelt négy aranyos fiút, és szinte mindig énekelte. Én voltam a legkisebb, általában otthon voltam legtöbbször, pici koromtól fogva emlékszem, ő mindig énekelte. Amikor jöttek a tápiószőlősi asszonytestvérek tésztát készíteni lelkipásztorunkéknak meg csendeshetekre, akkor ott is volt beszélgetés is a szobánkban, ahol készült a tészta, meg közben énekeltek. És ami nekem nagyon fontos volt, ahogyan hallottam az éneket, és ahogy láttam az asszonyok, az idős asszonytestvéreknek az arcát, a tekintetét. Az énekekben voltak szomorú témák is, de mindig az Úrról szóltak a szomorú témájú énekek is. Hittel, bizalommal.

A bibliai kijelentés alapján hadd mondjam, pici kortól fogva én is, és remélem, a ti gyermekeitek, unokáitok, déd- vagy ükunokáitok is tapasztalják ezt, ha hallanak énekelni benneteket, lehet, hogy nem olyan tisztán esetleg, mint egy kórus énekel, de hallanak énekelni vagy látnak énekelni benneteket Isten dicsőítő éneket, akkor az órájuk hatni fog. Először lehet, a szöveg nem is annyira, de ahogy éneklünk, és amit éneklünk, az mindenképpen a fiatalabb nemzedékre hatással van. Az is, ha nem éneklünk. Emlékszünk, nekünk, magyaroknak Kodály Zoltán azt különösen is ki akarta emelni tudományos módon is, nem mindegy, hogy milyennek látszik az éneke akár a bajok között is. De a hívő embereknek különösképpen. Ez hatással van.

Látjuk, hogy a kijelentés leírásában is az Úrnak tetszett éneket kijelenteni. Ez a szentírás első olyan éneke, ami az Úr népétől hangzik, az Úr népéről is beszél, de az Úrról. Van több is, majd utalok rá pár gondolatban. Valóban, ez az ének azért is fontos, mert nemcsak az első, hanem ahogy hallottuk, átfogja az egész szentírásai kijelentést. A Jelenések könyve a Biblia utolsó könyve. Mikor is énekeltek tehát? És hogyan lehet hatással ránk a bibliai kijelentés? Mert ez ige, a hit hallásból van – reformáció hónapjában ez különösen is üzenetértékű most.

Mikor énekeltek? A megelőző két versben ott van pontosan előttünk az 'akkor' kijelentés előtt mi hangzik el: „És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. És látta Izráel azt a nagy dolgot, amelyet cselekedék az Úr Égyiptomban: félté azért a nép az Urat és hittek az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.”

Megszabadította őket az Úr, most már a Vörös-tengeri átkelés is megtörtént. De halljuk, látta a nép, ahogy Egyiptom seregei megítéltettek, a szabadítás teljessége végbe ment az ítéletre nézve is. És így olvastuk itt, hogy látták azt a nagy dolgot, amit az Úr Égyiptomban vagy Egyiptommal – akár Egyiptom ellen kifejezéssel is fordíthatjuk – cselekedett. Ez a dolog pedig az ősi nyelven a 'kéz' kifejezéssel van előttünk: és látta Izrael azt a nagy kezet, amelyet az Úr cselekedett Egyiptommal.

Ennek a könyvnek a 6. részében az Úr ezt jó előre el is mondta Mózesnek meg a népnek: majd meglátjátok, milyen hatalmas kézzel kell titeket az egyiptomi fáraónak elbocsátania. Meglátjátok azt a hatalmas kezet, ami munkálkodik, ez az én isteni kezem, és meglátjátok majd, hogy hogyan szabadítok. És végbe ment ez a szabadítás. Nem a hetedik csapás után van ez az ének, hanem amikor már túl vannak a Vörös-tengeri átkelésen is. Az 'akkor' arra utal tehát, hogy az Úr beteljesítette ígérete szerint is hatalmas kézzel a szabadítását, aminek része volt – és ez szomorú kimondani, de hát tény – az ellenséges fáraó és az egyiptomi seregek pusztulása, mert ők kemény szívvel az Úr ellen voltak.

Félté az Urat Izrael és bíztak benne. Reménykedtek hittel. Ez a reménykedni, bízni, hinni kifejezés is az ősi nyelven nagyon beszédes, mert az alapjelentése olyan kifejezés, ami arra utal, mikor a dajka vagy az édesanya, édesapa dajkálja a kicsi gyermeket. Istenről beszél általában így a Szentírás, hogy gondoskodik, dajkálja az övéit, és így vigyáz rájuk, szabadítja őket. De amikor bízunk benne, hiszünk, akkor hasonló gondolat van az ősi nyelv kifejezésében: bízunk abban az Úrban, mint gyermekek a szülőben. Isten gyermekének lenni ezt is jelenti.

De nemcsak egy személyben, hanem együtt. Ez az ének olyan kijelentés, amely Mózes szájából is hangzik, de az egész nép szájából egy emberként. Most nem olvasom fel újra a kifejezéseket, hallottátok az egyes szám első személyű szavakat: az én Istenem, az én szabadítóm. Tele van a szívük annak az örömevel, bizonyosságával,

AZ ÚR SZABADÍTÁSÁNAK ÉNEKE

hogy kicsoda az Úr. Atyám, Istenem. Nem az atyáink Istene – ez is lehetne. Még itt is a hangsúly azon van, hogy mi egyek vagyunk, egy nép. Az Úr szabadítását átélők énekelnek. A szó szoros értelmében is énekelnek.

Hallottuk, Eszter története, az Eszter könyvéből, most hadd mondjam ki: ez az a könyv, ahol nem szerepel Isten vagy az Úr neve. Ez a kifejezés nem szerepel a könyvben. Egyszerűen le van írva, hogy mi történik, hogyan zajlik világtörténelmi szinten, országos szinten meg egy család életében Isten hatalmas karjának a munkája. Csak nincs ott, hogy Isten vagy az Úr bármit tenne, hanem ami történik, az beszél. És az Eszter könyve is ott a végén gyönyörű énekről, magasztalásról szól.

Mária énekének egyik része volt az egyik aranymondás, amit hallottunk: „És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.” Akkor még meg se született Jézus, csak megfogant, de Mária már örvendezett. És Erzsébet jelenlétében énekel, ott tudjuk, hogy mit énekel.

Most csak női neveket említettem. Férfiakra gondolva Jézusra hadd utaljak. Ti emlékeztek-e, hogy Jézusról mikor olvassuk, hogy énekelt volna? Mert Jézus járt templomba a családdal, ott biztos, hogy volt éneklés, csak amikor az igében ott van előttünk, hogy Jézus is énekel. Azért várok egy picit, hogy az emlékeitekben keressétek, mert nem sokszor van az evangéliumi történetben ez előttünk. Egyszer biztosan. Amikor a nagycsütörtök estéjén, lehet, hogy még ott a házban, ahol eltöltötték az időt, ahol ott volt a páska vacsora meg az úrvacsora szereztetése, és annak a végén. De az is lehet, hogy már út közben. Menve a Gecsemáné kert felé, majd aztán menve a keresztre. Nagycsütörtök estéje, és Jézus is énekel magasztalja a mennyei Atyát a tanítványaival együtt, és énekelve mentek ki a kertbe.

Csak tudjátok, Jézus számára azért a szabadítás éneke – most hadd mondjam így, mert ez szabadítás ének, hiszen ahogy Jézus énekel, és amit énekel, az hirdeti, hogy mit fog elvégezni az isteni hatalmas kéz az elveszett bűnösök szabadításáért. Már nemcsak azért, hogy egy népet kihozzon Mózes idejében Egyiptomból fizikai érelemben. Persze ez is lelki szabadítás is volt, hanem, hogy a megváltó mű, hogy az elveszett bűnös, bárki is Isten gyermeke lehessen ma is. Ezért Jézusnak el kellett végeznie a megváltó művet. Csak egy mondatot hadd mondjak: Jézus számára rettenetes igazságokat és eseményeket hoz annak az éneknek minden szövege, amit énekelt ott a Gecsemáné kert előtti időszakban. De nekünk ez hozta a váltságot. Jön Jézusra az ítélet, az Úr Jézus vállalja az ítéletet is majd, de így lesz szabadítás.

Ezért nagyon egyszerűen hadd kérdezze meg az Úr ennek a bibliai kijelentésnek az első üzenete, gondolata alapján, hogy te ismered-e a szabadításnak ezt az énekét. Tudod-e, mit jelent Isten gyermekének lenni? Mit jelent az Úr népéhez tartozni? Tudod-e az Úr népével együtt teljes lelki egységben egy nagy lelki családként – ahogy annak idején Mózes és az Izrael népe, most itt mi Pasaréten meg sok más helyen, ahol Isten népe összejön – énekelni bármelyik énekekkel is az Úr személyének, dicsőségének a nagyságát? Mi az oka, ha még nem énekeltél soha? Vagy mi az oka, ha nem tudod az Úr népével egy szívvel énekelni bármikor is?

Ez a történet azért bátorító, mert az éneknek a kijelentett szövegéhez az Úr-nak tetszett odacsatolni mindenképpen a történeti események háttérét is. És ahogy hallottátok: „éneklek az Úrnak” kijelentés az 1. versben. A lezáró, keretet adó történeti résznél pedig Mirjám és az asszonyok éneke: „énekeljétek az Úrnak, mert fenséges ő” – buzdít. Nemcsak kijelent az Úr, hanem buzdít is. Olyan jó ezt kimondani, hogy buzdít az Úr arra, hogy akkor térj meg végre hozzám. Ha még nem ismered a

szabadításomat, fogadd el, fogadd el a kegyelmet. Ma is lehet az Úr népe tagjának lenni.

A keresztlőn majd lesz két kisgyermek keresztlője. A keresztlő is sákramentum, és azt hirdeti, hogy ma is itt a szabadítás, mert a szabadító Úr ma is Úr.

„Akkor énekelte” – nemcsak a múltra vonatkozik ez az akkor, hanem mivel benne van a kijelentésben is, és hallottuk, a Jelenések könyvében is ott van ez a történeti utalás, az ’akkor’ azt is jelzi, hogy a Vörös-tengeri átkelés utáni minden egyes esemény, ami majd következik, élethelyzet, ez része lesz annak, amit ez az ének hordoz.

Ezért a folytatásban nagyon egyszerűen: kiről is szól az ének? És itt olyan egyszerű két kifejezést emelek csak ki, mert magáért beszél. Mondtam már: Istenről, de az Úrról.

Eszter könyvében egyáltalán nem szerepelt az Úr vagy az Isten neve, itt meg hallottatok rengetegszer az Úr nevét. És emlékeztek, hogy éppen ez a név volt az, az Úr neve Istennek, a Jahve, amelyet meg akart ismertetni ezzel a nemzedékkel. Ki is jelentette pontosan a 6. rész elején, amire már utaltam, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób ezen a néven még nem ismerhette őt, de Mózes és a nép megismerheti majd. Az ősatyák a mindenható Istent ismerhették meg, de az Úr nevet veletek meg fogom ismertetni. Ez az a név, amely azt hirdeti, hogy Isten nemcsak örökkévaló, mindenható, nemcsak szövetségéhez hűséges Isten, amit az ő népével kötött vagy készül kötni ezután is, nemcsak szabadító Isten – ez is fontos –, mert az ősatyák is tapasztalták a szabadítását, nemcsak szabadító Isten, hanem az ígéreteket, az ősatyáknak szóló ígéreteket a maguk teljességében beteljesítő Isten. Ez a legfontosabb. Be fogja vinni a népet az ígért földjére, ennek van itt az ideje most már, meg egyáltalán az ősatyáknak tett ígért, az ábrahámi ígért, hogy hatalmas néppé leszel, ez most fog beteljesedni. Majd a Sínainál lesz egy nagy szövetségi néppé az Úr népe.

Ha figyelitek a prédikációban a beszédemet, én is a legtöbbször ezt a szót használom, hogy az Úr, mert nekem is így személyes, vagy az Úr Jézus. Az Úr kifejezés hordozza az Úrral való közösségnek ezt a minősített közösségi lehetőségét, személyi lehetőségét. Mert az ígéreteket beteljesítő Úr.

A másik kifejezés, amit kiemelek a 3. versben: „vitéz harcos”. „Vitéz harcos az Úr; az ő neve Jehova.” Jahve. Az ő neve Úr. Remélem, emlékeztek arra, hogy a tíz csapásnak már vége, kijöttek Egyiptomból, de közben beszorulnak a Vörös-tenger meg ott az őket környező hegyek közé. De ezt az Úr akarta így, hogy megdicsőítse nevét a fáraó megítélésében. És amikor látja a nép a fáraót – a megelőző részben olvastuk –, akkor félnek, rettegnek, végünk van, a fáraó keze utolér minket és meghalunk. Miért hoztatok ki, Mózes, bennünket ide? Hogy megöljenek? És egyszer csak Mózes az Úr vezetésével, az Úr Lelke vezetésével bátorítja őket: „Az Úr hadakozik ti érettek; ti pedig veszteg legyetek.” Nektek nem kell semmit csinálni, majd az Úr harcol.

„Vitéz harcos az Úr” – ez azt jelenti az ókori képekkel élve, mert ez így van, hogy a király, a hadvezér az a hadsereg előtt megy és harcol. A Zsidókhöz írt levél 2. részében olvastuk is most éppen, hogy fejedelem, ez a neve, hogy fejedelem. Üdvösségünk fejedelmét szenvedések által tette a mennyei Atya tökéletessé. Fejedelem. Hallottuk itt a 18. versben: „Az Úr uralkodik mindörökkön örökké.” Fejedelem, uralkodó, király, aki harcol.

Reformáció havában ezt olyan jó kimondani, és hallottuk a gyermekek szolgálataiban is, hogy egyedül Istené a dicsőség, mert egyedül az Úrnál a kegyelem, egyedül Jézus által, Krisztus által van a szabadítás. Minden egyedül az Úrra mutat. Lehet, hogy

neked is meg nekem is kell harcolni a hétköznapiak során. Lehet, hogy neked is van tapasztalatod a kísértésekkel és a próbákkal, ahogy majd a Vörös-tengeri átkelés utáni időszakban Izrael népének nagyon is lett. De akkor is a szabadítás éneke azt hirdeti: mindig az Úr cselekszik. Mi legfeljebb eszközök leszünk majd, de mindig az Úr a szabadító. Nem nekünk kell erőlködni ahhoz, hogy Isten gyermekei legyünk, ezért egyedül hit által, az üdvösség és a kegyelem. És ezt élte át a nép az Úrral. Vitéz harcos az Úr.

Most hadd kérdezzem így személyesen: neked éppen most a személyes, a házassági, a családi élet, vagy hazánkra, nemzetünkre gondolva, az életünk szempontjából az Úrnak mit kell megharcolnia? Mit kell értened most harcolnia az Úrnak? Mert ma is harcol az Úr. Jézus Krisztus győztes király, győztes hadvezér.

A Vörös-tenger felé fordulva látták, hogy győzött az Úr keze, megítéltetett végérvényesen a gonosz uralkodó és a serege. És megfordultak, látták a pusztát. Tudták, hogy arra kell menniük. És majd az Úr visz bennünket az ígéret földjére. Előtte pedig a Sínaihoz akarta majd őket vezetni.

De az 'akkor' szó miatt, ahogy jeleztem már, ez az Úr, ez a vitéz harcos Úr fog bennünket vezetni. És itt hallottuk is: „Kegyelmiddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre.” (13. vers) Ezért fontos a miért is.

Itt is csak két gondolatot akarok kiemelni, többet is lehetne, de most nincs rá szükség, hanem két fontosabbat csupán az igei üzenet szempontjából. Mikor énekeltek? Amikor megszabadította őket az Úr végérvényesen Egyiptomból. De ez szabadítás volt valamiből. A java még hátra van: valamire. Az Úr volt, akiről énekelnek, ez a szabadító, aki harcol. De hogy miért is? Nem annyira az okok a kérdés, hiszen ott az ok: az Úr. Hanem mi célból: hogy bevigye őket. „Kegyelmiddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre.” Ez az Úr biztosan a célba fogja vinni az övéit.

Ez egy kicsit olyan, ahogy valaki vezetésnél használ GPS-t közületek – én nem használok, de mindig látom, amikor vendégként ülök egy autóban –, be kell állítani a koordinátákat, és megnyomjuk a gombot, és aztán szépen megyünk. De én még egy olyan vezetőt se láttam, aki ott mellettem egy-egy kanyar előtt azért mindig megnézi, biztosan arra visz-e majd a végcélnál is, ha most én itten balra kanyarodok, vagy jobbra. Ilyen sofőr még nem volt soha, és nincs is ilyen. Hát azért van a GPS, hogy megnyomjuk, hogy merre kell menni a cél szempontjából és utána rábízunk magunkat és arra megyünk, amerre. És nem szoktuk nézegetni, hogy de biztos oda fogunk-e menni. Biztosak vagyunk, hogy el fogjuk érni a célt. Bízunk a GPS-ben.

Halljátok? Bízom a GPS-ben. Akkor az Úrban nem mernénk bízni? Hát igen, de én vagyok így sokat, az életben viszont van ilyen, sajnos, hogy: – Hát, Uram, a mostani élethelyzetem nem azt mutatja, hogy be fogsz vinni a célba. Hát, ha azt ígérted nekem, akkor most miért ez történik? Vagy akkor hogyan akarod ezt megoldani? – még ez a nagyobb hívő gondolkodásomból előjön. De aztán kételkedem, nem bízom az Úrban. Pedig itt azt mondja: vezérled a célba. Csak én ezt nem tudom mindig elhinni, sajnos. Azért beszélek magamról, mert ez tényleg így van.

De számomra is ez az ének – és ez az ének sokszor eszembe jutott már az életem során, mert nekem ez nagyon kedves bibliai kijelentés – bátorít. Ne kételkedjek én sem, hanem az Úrban bízhatom, hogy célba visz.

S mivel a Jelenések könyvének 15. részéből hallottuk az ígét, így még magasztosabb számunkra, hiszen az a mennyei dicsőség. Az 1. században leírja János az Úr Lelkétől vezetve, és mutat arra, hogy majd milyen lesz a mennyei dicsőség jövője. De

mi is, ahogy olvassuk ezt, nekünk ez már múlt, hiszen itt van a Bibliában, ez múlt időben olvasható, de a jövőnkről szól. Ha engem az Úr ma hazavinne, akkor holnap már én is ott énekelnék. Ha meg holnap még itt tart engem az Úr, akkor itt leszek, itt élek. De biztos tudom, hogy ott vagyok az Úrral mindörökké. Az üdvösségünk minden ígérete beteljesedése is biztos az Úrnál, mert ő Úr. A földi életetek meg az én földi életem minden ígérete beteljesedése biztos. Akkor is, hogyha vannak nehezebb élethelyzetek, ahogy Izrael népének lettek.

Ezért hadd mondjam így: a biztos cél szempontjából lehet, hogy Isten, az Úr pontosan azért hagyta, hogy ne legyen ennivalójuk, innivalójuk, jöjjön az ellenség, támadja meg őket. Mindez a Sínai hegyi találkozás előtt – ezt olvashattátok tegnap és ma. Az Úr azért adta ezeket a próbákat, hogy a népe merje elhinni, hogy napi szükségek hiányoznak, de az Úr biztosan célba visz, és minden nap végig vezet, mert ő Úr.

Nekünk pedig még az a kijelentés is bátorító itt: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne...” – azaz Jézusban – „lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” Vezet az Úr titeket is, ha az övéi vagytok, és velem együtt nagy lelki családként is követjük az Urat. Vezet az Úr kegyelmesen, megtart a kegyelme, és végig vezet.

És ez a zárás a második gondolatban: győztes. Győztes az Úr, győztes király. „Uralkodik az Úr mindörökkön-örökké.” Nemcsak vitéz harcos, hanem uralkodó, győztes király. Lehetett az ő népének csatavesztése. Emlékeztek, még maga Mózes sem mehetett be a bűne miatt az ígért földjére. Akkor most itt hol van az Úr? Hát ő ott van a helyén. De aztán Mózes mégis csak ott van az ígért földjén, hiszen a megdicsőülés hegyén találkozott Jézussal. Az atyák nemzedéke nem mehetett be földi módon, de az örökkévalóság szempontjából beteljesedett számukra is az ígért, mert az atyák nemzedéke, ha ott hitetlen is volt, ennek volt egy következménye, de mindörökké ott lehetnek ők is az Úrral velünk együtt.

A Sátán mindent megtesz, hogy elhitesse, hogy neked ez nem megy, teneked nem lesz szabadítás, te nem fogsz célba érni, a Sátán arra megy rá minden helyzetben, hogy tönkretessen, kételkedővé tegyen, hitetlenné. Ebben az énekben pedig az Úr felragyogtatja: arra tekints, aki én vagyok, amit én cselekszem. Ezért van bocsánat is, ha kell, szabadítás. És majd halljuk az áldás igéjében is, az Úr Jézus azért is fejelelem, hogy nézzünk rá, a hit elkezdőjére és bevezetőjére.

És a végén még az ellenség is akár megtérhet. Nem elveszik az ellenség, ha hallja, hogy mit tett az Úr, hanem megtér. Ráháb Jerikóban hitre jutott, megtért. A végén Jézus ősanjává lett.

A kánaáni népek és sok más nemzet, akikről itt olvastunk ebben a részben, ők maradtak ellenségek. De őket is legyőzte az Úr. Nem a népének a hitén múlik az Úr szabadító ereje, hatalma és kegyelme. Lehet, hogy még az életét is elveszíti a hívő ember, ennyire győztesnek látszik a világ, a Sátán, és minden, de az Úr akkor is győztes.

Szentkirályi Klára 20 éves volt, egyik ifitag, gyülekezetünkben szolgáló vezető. És '56-ban rögtön, amikor bevonultak a szovjet tankok, bejöttek Budapestre, ő, ahogy előtte is, október 23-tól kezdődően ment, hogy segítse a sebesülteket. És a magyar katonák, hősi védők figyelmeztették, hogy ne menjen ki az utcára, mert most olyan jön, ami rettenetes. Nem, ő ment, hát most lesz a legtöbb sebesült. És rögtön az első nap meg is lőtték az ő segítőtársát az utcán, ott a Lónyai közelében, és Klári ment, hogy megmentse az életét, és rajta volt a vöröskeresztes ruhaszalag. De egy célzott lövéssel fejbe lőtték, meghalt. Ha nem halt volna meg, akkor ő is itt nőtt volna fel a gyüleke-

AZ ÚR SZABADÍTÁSÁNAK ÉNEKE

zetben. De őt az Úr hazahívta ilyen módon. Ő hősi halált halt az Úrért, a gyülekezetért, hogy Pasaréten is lehessen szabadon összejönni 1956. október 23-a után is.

Amikor 2006-ban az osztálytársaival, barátnőivel, lelki testvéreivel ott voltunk a sírjánál, nyolcvan körüli idős asszonytestvérek voltak, de most így mondom, lányok, mert egy lánynak a sírjánál álltunk. Úgyhogy én úgy beszéltem ott az istentisztelet üzenetében, hogy: kedves lányok. Mert egy fiatal lány sírja mellett állva hogy szólítsam meg az ott levőket. És ami nagyon fontos az üzenet miatt: nem szomorú arcok voltak ott, nekem sem, hanem az Urat dicsőítő hálaadó énekek hangzottak, mert mi az Urat magasztaltuk. A gyász miatt szomorúság volt, de az Úr szabadítását dicsőítő ének hangzott még egy ilyen sírnál is. Nekem az október 23-i ünnepség mindig ennyire személyessé lett azóta.

A szabadítás énekét énekelhetjük mi is, mert az 'akkor' nekünk is akkor lehet, az Úrról szól és biztos a cél elérésében is, győzelmet hirdet nekünk is.

Imádkozzunk, hogy ez a győzelem a miénk is lehessen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk azért, hogy te a múltban is ilyen Úrnak mutattad magadat. Számunkra az Úr Jézus személye a beteljesedett megváltó mű elvégzése után mutathatja, ki is vagy te Úrként nekünk is.

És hálát adunk, hogy nemcsak a személyes életünkben, hanem csakugyan a házasságunkban, a családi életünkben és itt a hazában élve magyarként is meg határon túl is nemzeti ünnepen is vallhatjuk, te megtartó Úr vagy.

Köszönjük, hogy népünket is megtartottad. Most is hadd mondjunk hálát neked azokért, akik az életüket is készek voltak ezért fölláldozni.

És te tudod, hogy a személyes életünkben, a családjunkban vagy a gyülekezetben mi az, ami most vár szabadításodra. Segíts hittel várnunk, reménységgel.

És kérünk téged arra, hogy a próbák, akár kísértések, de még inkább a bukások idején is tekintsünk Jézusra, hogy szabaduljunk fel minden sátáni hamis, vádoló gondolattól az Isten gyermekeinek boldog szabadságára.

Köszönjük, hogy te vigasztaló igédet hirdetted a temetőben is a gyászoló családoknak ezen a héten. Kérjük, hogy most is továbbra is vigasztald őket is. És köszönjük, hogy most a gyülekezet közösségében is együtt kérhetünk arra, hogy az Úr Jézus, az ő feltámadása győzelme hadd lehessen drága reménységgé a folytatásra nézve is a családokban.

És köszönjük, hogy azokat a családokat is vigasztalod, akiknek '56-os mártírjaik vannak még most is. Adj nekik is békességet ezen a nemzeti ünnepen. Köszönjük, hogy ők is rád tekinthetnek, a győztes Úrra.

És kérünk arra, könyörülj meg népünkön, vezetőinken. Tartsd őket alázatban a hatalomban és vezesd őket bölcsességgel. Akik közülük hitben járnak, magas besztásban is merjék ők is vállalni, hogy te Úr vagy, és bízzanak benned, hogy vezeted őket is kegyelmesen. Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért, Atyánk.

Amen.

Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra. Zsidók 12,1-2a